

Храбри дѣца.

Въ едно село при балкана, въ Сѣверна България, живѣеше една бѣдна вдовица. Зимата бѣше много студена, въ къщата на тази вдовица нѣмаше ни клѣчка дървца. Като нѣмаше, кой да иде въ гората за дърва, вдовицата проводи двѣтѣ си дѣца. Голѣмото момче бѣше на 12 години, а малкото на осемъ. И двѣтѣ дѣца бързо-бързо приготвихъ малкитѣ си шейнички, взехъ брадвата и тръгнихъ за въ гората. Това бѣше единъ зименъ день. Като вървѣхъ, стигнихъ до черквата. Малкото братче каза: „Бате, незнамъ, защо ме е страхъ; струва ми се, че нѣщо лошо ще ни сполѣти. Хайде да се отбиемъ въ черковата и да се помолимъ на Бога да ни запази въ гората.“

Голѣмото момче му отговорило: „много хубаво, братко, хайде да отидемъ. Ако и да не ни се случи нѣщо лошо, все е добрѣ да се помолимъ на Бога, който е пазителъ и баща на всичкитѣ чловѣци.“

Дѣцата влѣзнихъ въ черковата, запалихъ по една свѣщица, помолихъ се и тръгнихъ за въ гората. Щомъ стигнихъ тамъ, захваняхъ да събиратъ сухи клонѣе по земята.

Едвамъ си напълнихъ шейнитѣ и свързахъ дървата, съзрѣхъ на далеко два вълка, които идѣхъ направо къмъ тѣхъ. Да се спасятъ — не бѣше мислимо; на близо нѣмаше високо дърво да се покачатъ и избавятъ.

Пъкъ и да имаше, мислѣхъ си тѣ, ако